Ч. 117 Неділя 28 мая (9 червня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Перша практична лекция о примиреню партий.

Добре то сказав якийсь Німець: „Grau ist die Theorie!“ По нашому каже ся то само у звістній нашій приповідці: „Мова ся мовить, а хліб ся їсть“. Коли пос. Романчук, невдоволений свого часу всілякими неповедінками своєї політики, сидів десь тихенько та думку думав, а в єго голові укладав ся плян „примиреня партий“, то уложив собі єго так красно, так все представилось єму в рожевім сьвітлі, що він аж зрадів і набрав нової охоти та сили до дальшого ділання, до переведеня великого, епохального діла, що в єго очах не лиш повинно але й могло би спасти весь рускиий нарід та від разу поставити єго нарівні зі всіма иншими, високо культурними і цивілізованими народами. І як же не було єму зрадіти, як же не було одушевити ся, коли остаточно до так великого діла не потреба було більше як лиш кілька красних слів о згоді і братній любови та трохи вирозумілости і уступчивости. Головною і найбільшою причиною всего лиха були у нас на погляд пос. Романчука роздор партийний і наставша з того борба партийна. Звідки пішов у нас той роздор а за ним і борба партийна, звістно загально і не потреба би того тут близше поясняти, але в кількох словах треба то таки сказати: Одні (москвофіли) що відцурались свого народу і відчужились від него, казали, що нема руского народу; єсть хиба лиш один великий московский нарід. Другі знов (народовці), що остались вірними свому народови казали, що то не правда, бо нарід руский єсть і буде, жиє і буде жити. Ізза того пішла ціла колотнеча, роздор, утворились партиї і пішла борба партийна. Отже тому всему хотів пос. Романчук зробити конець і придумав, як кажемо, свій плян „помиреня партий“, — плян дуже простий і легкий. Кілька красних слів о згоді і братній любови, трохи вирозумілости і уступчивости мали все звести на добру дорогу. Після того пляну не потреба було більше лиш, щоби всї партиї разом сказали: Ми любимо ся і хочемо згоди — а відтак, щоби одна партия (народовці), щоби на то відповіла: Нарід руский єсть, але єго ніби нема. Тим способом була би настала вирозумілість і уступчивість, партиї були би погодили ся, настав би був „мир і благоволеніє“ на цілій галицкій Руси. Та не так склалось, як ждалось. Звістно, що зараз перші кроки в справі переведеня в діло так красно видуманого і обдуманого пляну не удали ся. До примиреня не прийшло і все осталось по давному аж до нинішних часів; показало ся, що „мова ся мовить, а хліб ся їсть“.

Але від чого-ж у нас політики? Коли теория пос Романчука осталась теориєю, бо практика еї не оправдала, то „Діло“ видумало зараз другу теорию о „платних і неплатних москвофілах“ і прийшло до того заключеня, що народовці з „неплатними москвофілами“ можуть дуже добре погодити ся. Перша проба помиреня партий була лиш теоретична; тогди не розходило ся о ніяку спільну роботу, а просто лиш о висказане згоди, взаїмної любови, вирозумілости і уступчивости. Аж тепер, коли настав рух виборчий, коли настала пора ділання показало ся, як дуже розходять ся теория а практика. Народовці дістали в Коломийщині першу практичну лекцию о примиреню партий, бо ось що пишуть зпід Коломиї до „Діла“:

„Відпоручники руско-народного независимого комітету виборчого з Коломийщини спросили були на 17-го мая 1895 діяльнійших людий, сьвящеників і селян цілого повіту до Коломиї на нараду в справі зближаючих ся виборів до сойму. З запрошених 84 осіб прибуло 66, з того вісім сьвящеників всїх сторонництв.

„О. А. Слюсарчук з Ключева, вибраний провідником наради, в теплих словах вказав потребу згідної акциї всїх Русинів при теперішних обставинах для чести і добра нашого народу. Обговорюючи акцию виборчу, узнали зібрані найвідповіднїйшою орґанізацию, переведену в тутешнім повіті при послідних виборах соймових, де селяни брали живий удїл в акциї, а з котрих вийшов руский кандидат др. Т. Окуневский“.

(Ми не беремо ся тут того рішати, о скілько та орґанізация була дійстно добра; то може найліпше осудити сам пос. Окуневский, бо й він сам найліпше може знати, чи єго вибір верифіковано, чи нї).

На зборах сих поставили самі селяни кандидатуру дра Окуневского, а „Діло“ доносить дальше:

Позаяк др. Т. Окуневский зголосив свою кандидатуру, єли нарід за ним заявить ся, то предсїдатель збору візвав присутних заявити: чи підпирають єго кандидатуру? Всї присутні встали з місць на знак згоди і принятя кандидатури дра Т. Окуневского. Тогди збір приступив зараз до завязаня повітового комітету виборчого, вибрав предсїдателем комітету Вп. о. А. Слюсарчука з Ключева, а заступниками предсїдателя Вп. оо. Віктора Кисілевского з Товмачика і Тита Войнаровского з Балинець.

На жаль — не на руку, видно, був кільком личностям той примірно згідний конець

ОТЕЦЬ І СИН.

Після мадярского переповів

Оскар Крікен.

— Стій! Хто іде? — залунав сильний голос серед тихої ночи і готове до оборони оружиє піднесло ся до гори...

— Патруля! — відповів голос з пітьми.

— Оклик?

— Вецано! — відповів командант патрулї і наблизив ся на три кроки. Вартовий віддав войскову почесть.

— Все в порядку? — спитав офіцир.

Вояк притакнув.

— А сусїдні вартові?

— Від лївого не маю ніякого сиґналу вже з чверть години! — відповів вояк.

— Хто там стоїть?

— Інфантерист Педроні.

— А, сей!—пробурмотів офіцир.— Добре! Памятайте, що неприятель стоїть дуже близько і не забувайте, що в війні приписи строгі.

Патруля пішла спокійно дальше. Офіцир почував якусь тайну радість та ішов легко і тихо наперед, немов бояв ся кого збудити. Кілька разів махнув шаблею, а вояки що поступали за ним з оружием в руці, чули як би придушений сьміх.

Темні стати наблизили ся до сего кінця скали, де повинна була стояти варта. При блїдім сьвітлї місяця, котрого проміні продерли ся крізь прогалину в хмарах, побачили Педроньного. Він сидів на камени і спав, а єго карабін стояв припертий до колін.

Поручник тихенько приступив до него і вхопив карабін. Аж тепер пробудив ся інфантерист і перебуджений зірвав ся з місця.

— Оклик! — крикнув змішаний, вириваючи карабін з рук офіцира.

— Вецано! — відповів поручник глумливо. — Тепер вже не потрібуємо оклику, ви арештовані!

Сказавши се поставив на нещастне місце другого вартового і вернув до свого відділу.

Наперед ішов Педроні, за ним поступало двох вояків з набитими карабінами і поручник з шаблею в руцї, а відтак знов двох вояків з насадженими баґнетами.

— Я був дуже умучений і тому заспав, — оправдував ся Педроні дрожачим голосом.

— Ані слова! На вартї мусить вояк забути, що він умучений.

В малім таборі повстало правдиве збіговище, коли побачено Педроньного між блискучими баґнетами. Вояки були озлоблені на недбалого вартового, що заспав, не думаючи о тім, що від єго чуйности зависить житє так многих єго товаришів. Они знали, що єго ждало, але ніхто єго не жалував; в їх очах був він найгіршим чоловіком на сьвіті. Лише для єго вітця, для старого капітана Педроньного, мали співчутє.

Коли сей почув рапорт поручника і зізнанє провинника, велів відобрати молодцеви баґнет і віддав єго під сторожу. Відтак став скоро проходжувати ся попри розкладену ватру, а вояки могли при еї червенім сьвітлї замітити роспуку на сумнім лици свого настоятеля.

Капітан був чоловік строгий і неумолимий; ціла компанія поважала єго за єго справедливість.

Він мав трех синів. Двох померло; упали в битві — померли чесною смертию, бо лягли від неприятельского оружия. Третий, наймолодший, Павло, вже нераз засмутив вітця своїм поведенєм. Був кадетом, але за легкодушність здеґрадували єго на простого вояка. Длятого хотів він того свого сина, котрого помимо єго легкодушности сердечно любив, мати заєдно перед очима і постарав ся, що Павла приділено до єго компаниї. А тепер ждав єго обовязок, обжалувати власного сина. В тяжкій задумі затоплений, перебув капітан в таборі цілу ніч і ходив попри ватру там і назад.

Коли він в кінци на хвилю сїв, приступила до него тихенько якась темна стать, що доси лежала під одним деревом. Се був перший поручник компаниї. Він уважно слїдив нещастного вітця цілий час, але ждав доки всї не позасипляють і аж тоді хотів з ним говорити.

аради, котрий одобрили і ті з поважних народолюбних священиків старої партиї, котрі на збір не прибули. — Др. Вл. Дудикевич розіслав множество запросин по повіті до селян і священиків старої партиї знов на „довірочное совіщаніе“ до Коломиї на день 4 и. ст. червня с. р. Кількадесять селян і чотири священики прибули за запросинами, часть селян прийшла без запросин з цікавости, бо заінтересувались виборами.

„Тут проводив нарадам о. Михаіл Левицкий з Вербіжа, котрий був також на попереднім зборі і голосував за кандидатурою дра Окуневского. Та селяни характеризують сей збір відмінно від першого. — Тут референти говорили о „обєдиненію“ та о тім, що є три партиї: „радикали“, котрі виступають против віри і церкви, дальше „мягкі“, котрі уміють лиш просити, а лиш „ми стара партия — тверді“ боремо ся за нарід руский, стоімо при вірі і церкві. У всіх справах виборчих належить відносити ся до дра Дудикевича. Дотеперішні посли до нічого, враз з митрополитом говорять по польски — і т. п. Коли селяни почали відзиватись, що др. Окуневский був добрим послом, то одні з співаранжерів толкували що др. Окуневский „фонетик“, а другі, що вправді не мають що закинути дрому Окуневскому, але „він буде вибраний в Городенці то ми маємо вибрати иншого“. Почувши такі річи, нарід почав розходитись, хитаючи головою і ропчучи, тим більше, коли аранжери заявили, що треба завязати комітет виборчий з 30 осіб, хотяй селяни відповідали, що вже такий комітет завязали. Коли декотрі з селян противились вписуваню їх до комітету, бо они вже самі вписали ся до першого комітету, то др. Дудикевич толкував їм, що то нічо не шкодить — він записує їх, бо має до них довіре.

„Дізнаємо ся, куди стежка в горох і не дивуємо ся тим, котрих заняте становиско не має в дійстности нічого спільного з долею нашого бідного народу. Тимчасом констатуємо, що подібних експериментів у нас ще й перед виборами не було“.

А що, чи не добра дісталась наука народовцям з табору пос. Романчука і „Діла“ на сій першій практичній лекциї о примиреню партий? А де-ж поділа ся згода і братна любов, вирозумілість і уступчивість у тих із „старої партиї“, як „Діло“ називає москвофілів, що прибули на народовскі передвиборчі збори? Нехай тепер „Діло“ зробить ту ласку і покаже нам на практичнім примірі, хто платний а хто неплатний москвофіл, чи о. Левицкий з Вербіжа, чи др. Дудикевич з Коломиї? Ми дра Дудикевича з Коломиї не знаємо, але о. Левицкого з Вербіжа знаємо, і знаємо, що він не платний. Яка-ж показалась би тогди теория „Діла“ о „платних і неплатних москвофілах“, як би припустім, др. Дудикевич належав до платних. Він не був на народовских зборах, не голосував за кандидатурою дра Окуневского і зовсім честно виступив против неї, тимчасом неплатний о. Левицкий, на котрого прихильність народовці після теориї „Діла“ очевидно числили, проводив зборам „старої партиї“, котра виступила против народовского комітету і кандидатури дра Окуневского. Ліпшої науки чей не могло „Діло“ дістати.

Кореспондент „Діла“ кінчить словами: Констатуємо, що подібних експериментів у нас ще й перед виборами не бувало. То знов наука для пос. Романчука. Нехай-же тепер дивить ся, куди завела народовців єго теория о примиреню партий.

Перегляд політичний.

На вчерашнім засіданю Палати послів вела ся дальша дискусия над реформою податковою і ухвалено параґрафи 245 до 255 та розпочато нараду над параґрафами 256 до 261. Відтак вела ся довга розправа над пильним внесенєм пос. Люеґера в справі збанкрутовавшого товариства асекурацийного „Австрия“, в котрім обезпечали ся майже самі найбіднійші люди, а з котрих потерпіло шкоду що найменше 19.340. Правительство обіцяло розслідити сю справу, але пильність внесеня відкинено 86 голосами против 56.

З Гонґ-Конґ доносять, що на острові Формозі по вступленю Японців настав великий заколот. Японці побили републиканів, котрих президент Тонґ утік. Войска хіньскі розбігли ся і разом з місцевими жителями рабують і палять. В містах Теі-пеі-фу і Гобе спалено правительствені будинки. В Гобе вибухла ворохобня.

Французам на Мадаґаскарі зачинає ся зле поводити. Бюро Райтера доносить, що Говаси побили французку передну армію і здержали єї похід, а серед Французів проявила ся велика смертельність і стає чим раз більша.

Новинки

Львів дня 8 червня 1895

— На будову дому для рускої бурси в Дрогобичи жертвував о. Павло Левицкий, парох в Ясеници сільній, дрогобицкого повіта, 100 зр. на руки д-ра Володимира Антоневича, лікаря в Дрогобичи.

— Замах на судию. Перед краківским трибуналом судиів присяжних розпочала ся дня 6 с. м. карна розправа против Александра Зайдля, краківского різника, що засуджений на 7 днів арешту, хотів пімстити ся на судиї Домбровецкім і стрілив до него дня 2 мая с. р. в уряді три рази з револьвера та скалічив єго в ліве і праве рамя. Зайдель, чоловік дуже неспокійний і вже нераз караний за різні провини, признав ся в слідстві до злочиньства, а оправдував ся тим, що — як єму здавало — зробив єму судия несправедливим засудом кривду. Однако при розправі надумав ся обжалований инакше і уперто перечив всьому. Говорив, що нічого не памятає, що в згаданім дни був пяний, що хотів себе застрілити і аж пізнійше дізнав ся від вязничного дозорця, що стріляв до судиї. На всі представленя відповідав Зайдель уперто: „Се все може бути, але я нічого не памятаю“. Переслухувані сьвідки зізнали, що Зайдель в хвили нападу на судию не був пяний. З зізнань сьвідків Зайдель робив собі жарти і взагалі поводив ся неприлично та виговорював на суди. Вчера пізним вечером судиї присяжні потвердили одноголосно головні питаня, а трибунал засудив Александра Зайдля за намірене скритоубийство на 10 літ тяжкої вязниці. Зайдель зголосив жалобу неважности.

— Паперові ноти. Після справоздання контрольної комісиї для державних довгів лишило

— Пане капітане! — сказав поручник, поклавши руку на плече свого команданта.

Капітан скоро обернув ся.

— А, се ви! Чому не спите?

— Я не міг заспати. Роздумую над тим, що жде вашого сина.

— Дякую вам, милий друже, — сказав старий і щиро стиснув офіцирови руку.

— Що гадаєте робити?

— Що гадаю робити? Я вас не розумію. Закон говорить ясно і виразно, тут нема що надумувати ся.

— Віддасте єго під воєнний суд?

— Чи-ж можу що иншого зробити?

— Знаєте, що єго жде?

— Вояк, що в часї війни стоїть на варті і провинить ся против істнуючих приписів, має бути розстріленний — відповів старий Педроні. — Я знаю, Павло моя наймолодша дитина, а преці не можу инакше зробити.

— Я знаю одну раду, пане капітане!

— Говоріть, говоріть! — кликнув живо старий, відтак оглянув ся осторожно і нахилив ся до поручника.

— Варту коло вашого сина має інфантерист Варделя. Ви знаєте, що вам Варделя завдячує. Я говорив з ним, він позволить Павлови утечи. Ніч темна — всї сплять, він може легко втечи.

— Гадаєте?... Дякую вам.... Великий Боже!

— Отже маю іти?

Поручник встав і хотів свою руку вирвати з руки капітана, котрий єї судорожно стискав.

— Ні, ні! Лишіть ся це.... так не можна....

— Чому?

— Чому? Ви питаєте чому? Я дав мому синови житє і дав єму всьо, що отець лише може дати. Лише одного не можу єму жертвувати — чести. Єсли-б я завтра встав з постели яко збезчещений чоловік, то я не пережив би сего. А відтак — єсли-б я навіть себе жертвував, то чи міг би я приймити сю жертву від вас обох? Ви молоді, стережіть ся, щоби прокляте одного хибного кроку не переслідувало вас ціле житє. А Варделя? Раз я уратував єму житє. Чи-ж маю право відбирати єму за се єго честь? Лишіть ся, Павло Педроні стане перед судом!

Офіцир здвиг плечима і сїв. Пізнійше почув немов стогін або плач з сторони, де стояв капітан.

Вчасним ранком стояла компанія готова до походу. Варти вернули до табору; деякі з них доносили, що наближає ся неприятель. І дійстно від сторони Савони, берегом ріки Сакра, наближав ся сильний відділ Італіянців, котрому ледви чи могла оперти ся одна австрийска компанія.

Компанія мала задачу розслідити долину Сакру і понищити мости, щоби Італіянці, що ішли долиною Джудікаріі, так довго не могли получити ся, доки не надійде підмога з Вецана. Капітан серед безнастанних перепалок з малими італіяньскими відділами, що підбурювали сільске населене до повстаня, виповнив свою задачу і хотів вже вертати до своєї армії, коли заскочила єго темна ніч і спонукала переночувати на горбку коло Чілї.

Він мав ще лише перейти через ріку, що сильно прибула, і знищити міст на ній, послїдний, який ще лишив ся.

Положене компанії було небезпечне. Скоро сьвіт дав ся почути голос дзвонів з Чілї на знак, що і мешканці сего міста прилучили ся до Італіянців. Єсли би компанії не удало ся дійти до моста скорше як Італіянцям, що надходили з Савони, то она могла дістати ся в два огні, а до того неприятель міг ще дістати поміч з Тінероньских лісів.

На щастя компанії був неприятель ще далеко, а скали над рікою Сакрою спиняли єго похід. Компанія достигла вже моста, як неприятельский відділ мусів ще що найменше десять мінут машерувати. Вояки перейшли ріку і капітан велів поки що зірвати поруче з моста. Про цілковите знищене моста не було що думати, бо в тій хвили показав ся другий італіяньский відділ, що з противної сторони наближав ся до берегів Сакри.

Капітан Педроні пізнав зараз, що найліпше буде зірвати два або три прясла мостові, щоби надтягаючих з Савони і Чілї Італіянців задержати бодай так довго, аж компанія не займе безпечного становиска.

Скоро, але у взірцевім порядку цофнула ся компанія на скалисте узгіре, звідки могла боронити ся довший час, навіть против значної перезаги; рівночасно вислано патрулю на всхід, щоби розвідати ся, чи з тої сторони, котрої населене було доси спокійне, не грозить ніяка небезпечність.

Тимчасом вислані піонїри скінчили свою роботу на мості і старали ся тепер чимскорше схоронити ся в безпечне місце, заки Італіянці надійшли на віддаль вистрілу.

Під два прясла моста заложено патрони до розсаджуваня. Запалено короткий шнур — ще лиш кілька хвиль і гарний міст мав зникнути в розбурханих филях ріки.

Хвиля, що між тим уплила, здавала ся вічностию. Вояки дивили ся з напруженою увагою на міст. Капітан і оба поручники стояли на боці, оперши ся о скалу. Они були досить близько, щоби могли бачити, як мала хмарка диму, що уносила ся понад патронами, розвіяла ся, не викликавши ніяких наслідків.

Шнурки погасли, не запалили пороху і міст стояв отвором для неприятеля.

Італіянці замітили, що компанія працює над знищенєм моста. Они не ішли вже тепер

ся з кінцем мая одноґульденових паперових гроший в обізі 3,497.872 зр., по пять ґульденів 122,602.755 зр., а по пятьдесять ґульденів 96,236.450 зр.

— **Зміна властителів.** Село Завади, в жовківскім повіті, купили від Самуіла Трайстера пп. Йосиф Блотницкий і Андрій Гадінґер.

— **Страшна буря** лютила ся дня 5 червня у Відни і протягнула ся від пополудня до 1-ої години в ночи. Також з Долішної Австриї і Угорщини доносять о численних катастрофах з причини хмаролому. Величезні спустошеня наробив хмаролом в Віртемберґії особливо коло міста Бармінґа, де утонуло 15 осіб.

— **Скажений пес** покусав дня 5-го червня кілька осіб у Львові. Єго зловлено і відвезено на ветеринарию. Вела єго служниця на шнурку і не пустила, хоч пес укусив єї по дорозї кілька разів. Приведений на ветеринарию перегриз в сїнях шнурок. Відважна женщина не стратила притомности і заперла двері, а пес не могучи з відтам видобутись, забіг до пивниці і покусав заняту там жінку. Пса застрілено через вікно. Покалїчену служницю перевезено до пастерівского заведеня д-ра Буйвіда в Кракові. Друга жінка не хоче їхати до Кракова і лежить в львівскім шпитали; має кілька ран на руках.

— **Небезпечні конокради.** Перед судиями присяжними у Львові розпочала ся вчера карна розправа против двох небезпечних конокрадів Арона Блясберґа, фірмана, родом з Рави і Аврама Бекера з Виткова. Они оба займали ся крадежию коний, а в Сопошині де украли коні у селянина Андруха Хлібика — Блясберґ мало не убив его, вистріливши до него з револьвера. Оба злочинці були вже нераз карані за злодійство.

— **Самоубийство.** Передвчера о 7-ій години з рана застав поліцянт на Високім Замку у Львові закровавленого улана, Козака, котрий в самоубийчім намірі підрізав собі горло. Тяжко покалїченому подало першу поміч товариство ратункове і відставило его до войскового шпиталя. Причина наміреного самоубийства незвістна, бо ранений так був ослаблений в наслідок упливу крови, що не міг дати ніяких пояснень.

— **Процес о убийство** відбув ся сими днями перед судьями присяжними в Терноподи против Андрія Тартака з Цеброва, котрого прокураторня обжалувала, що дня 7 січня с. р. застрілив Нусима Фельдмана, хоч не умисне, бо він хотів убити дївчину Сару Зісман. Крім того обжаловано Тартака ще о кілька иньших злочинів. Про убийство так оповідає акт обжалованя: 21-лїтний льокай Андрій Тартак прийшов згаданого дня підпитий до шинку якоїсь Приви Сясовер в Тернополи і хотів там забавити ся. Зараз на вступі сказала ему молода дївчина Сара Зісман, що виглядає як розбійник, бо війшов до комнати з грубою палицею, котрою ударив в стелю. На се відповів Тартак, що має ще щось лїпшого і добувши з кишені револьвер, приложив его до очий Сари Зісман, натягнув курок і опустив, а відтак показав острі набої. За хвилю надійшов Нусим Фельдман, двигар, і сїв на столї, а присутний вже й перше в комнатї вояк Айзик Дінст, оповів ему, що тут перед хвилею дїяло ся. На се сказав Нусим, що если би він був в комнатї, то Тартак був би не сьмів грозити Сарї. Тартак не звертав уваги на Нусима, і пішов до кухнї, де сказав до служниці, що мусить „справити" Сару, бо она з него насьміває ся, і вийнявши з кишені револьвер, вернув до комнати і без причини вистрілив до Сари. Однако куля хибила і поцїлила сидячого коло Сари Нусима так нещастно, що сей упав на місци трупом. Нусим Фельдман мав бути незвичайно сильний, а сьвідчить о тім обставина, що коли куля трафила его в само серце, він ще ударив два рази Тартака в лице і упав без житя на землю. По переведеній розправі, заперечили судиї присяжні питане що-до наміреного убийства, а потвердили вину обжалованого що-до безпечности против житя і трубунал засудив на тій основі Тартака на 7 місяців тяжкої вязниці.

— **Добрий злодій.** Сими днями зловлено у Відни при розбиваню одного склепу злодія. Показало ся, що се був 44-лїтний Генрих Вальнер, котрий в своїм житю був вже девятьдесять разів караний за злодійство.

— **Убийство з заздрости.** В Гриньківцях під Тернополем два паробки Олекса Щербанюк і Прокіп Середа вели вже від довшого часу сварнї з собою; стараючи ся о ту саму дївчину. Оногди прийшло між ними до бійки, в котрій Середа так сильно ударив Щербанюка сокирою в голову, що тому розпав ся череп, в наслїдок чого помер по кількох годинах. Середу відставлено до суду в Тернополи.

— **Велич міста Льондона.** В роцї 1894 виносила довжина льондоньских улиць 2280 кільометрів т. е. близько 300 миль, сторожу огневу повнить 585 людий на 68 стациях, поліциянтів різних степенів має Льондон аж 13.765. Урядів почтових числить се місто 1000, омнібусів 10.500, шпиталїв 234 а часописий виходить 449. В Льондонї живе до 5 мілїонів мешканців т. е. тільки, як в цїлій Болгариї і Сербії разом.

— **Особливий ювілей.** В Льондонї пригадали собі Англїйцї, що дня 20 с. м. минає 50 лїт від послїдного поєдинку в Англії. Отже есть се одинокий в своїм родї ювілей — неїстнованя якоїсь річи. Послїдний поєдинок відбув ся між поручником Сетоном і поручником Гавкім, котрий надто крутив ся коло Сетонової жінки. Гавкі упав від кулї противника. Зараз потім так заострено войсковий кодекс, що поєдинки стали неможливі між офіцирами, а цивільні Англїйцї не були нїколи до них похопні і так вийшов сей звичай з ужитя.

— **Померли:** О. Кароль Левицкий, парох в Чажих, ліського повіта, дня 2 с. м. в 46-ім роцї житя і 23-тім сьвященьства; — о. Йосиф Туряньский, парох в Монастирци, горожаньского деканата, перемиской епархиї в 46-тім роцї житя, а 17-ім сьвященьства.

Господарство, промисл і торговля.

— **Товариство взаїмних обезпечень „Днїстер"** видало в маю с. р. 4018 важних поліс на обезпечене суми 2,060.012 зр. а.в., а в цьвітни с. р. 2935 важних поліс на суму обезпечену 1,733.051 зр. а. в., додавши до того результат з I кварталу (котрий вже був оповіщений) має „Днїстер" за 5 місяців від початку сего року 11.372 обезпечень на суму 7,038.010 зр. а. в. В попереднім роцї було в маю 2092 поліс на обезпечене суми 1,324.042 зр. а. в., а в цьвітни 1816 поліс на обезпечене суми 1,031.045 зр. а. в., разом в 5 місяцях 1894 року 7.300 поліс на суму 4,850.331 зр. Повисші цифри доказують, що „Днїстер" постійно росте і кріпить ся, а навіть з приятностию констатуємо, що ще в жадній місяци попередних лїт, сума поліс і обезпечень не осягнула такої цифри, як в маю с. р. Число поліс від заснованя товариства осягнуло вже цифру 51.627. З причини численних пожарів в цьвітни і маю с. р. перебуло наше молоде товариство велику пробу, котра дякуючи опіцї Провидїня и охоронї в наслідок звязий реасекурацийних скінчила ся на тепер щасливо. В тих двох місяцях мало товариство 131 случаїв шкід, отже разом з попередними 153 случаїв шкід від початку сего року, з котрих за 138 шкід виплачено уже цїлковито відшкодоване в готівцї, за 3 шкоди затримано виплату до укінченя доходжень судових, а 12 шкід зголошених в остатних днях мая і в черни есть власне в ліквідациї; (шкоди в Мистковичах і Тордини, повіта самбірского, разом 46 господарств, також вже в цїлости виплачені). Сума всїх відшкодовань і шкід зголошених, по потручeню кволти реасекурованої виносить 26,399 зр., отже не вичерпує ще суми відложеної на сю цїль з попередного року, і рівняє ся 37% від суми сегорічного приходу. Фонд резервовий, котрий з кінцем року 1894 виносив 21.218 зр. 81 кр. побільшив ся до кінця мая на суму 27.963 зр. 82 кр. і есть відповідно до закона ульокований в цїнних паперах. Дирекция товариства взаїмн. обезп. „Днїстер."

Др. Ст. Федак. Др. Я. Кулачковский.

в рядах але кинули ся один наперед другого, щоби скорше дістати ся до моста.

— До черга, шнури не горять! — крикнув капітан, отираючи піт з чола. — Три охотники наперед! — закомандував і обернув ся до вояків.

Минуло кілька хвиль. Бігти до моста значило іти на смерть, на певну смерть — але тут ішло о житє цїлої сотки товаришів. В великих важних хвилях находять ся все великі люди.

Втім виступив наперед інфантерист Педроні, що без оружия стояв на боцї.

— Отче! — відозвав ся.

— Я тут не отець. Тут я комендант! Чого хочете? — запитав острим голосом.

— Пане капітане, прошу о одну ласку.

— О яку ласку?

— Позвольте, щоби я міст висадив у воздух!

Капітан зблїд, але его лице прибрало в одній хвили радістний вид.

— Я провинив ся — говорив дальше молодець. — Там жде мене честна смерть і прощене!

— Павле! Сину мій! Іди, нехай тебе Бог провадить!

Вояк зігнув ся і заки капітан велїв відтягнути руку, син поцїлував єї....

Як стріла полетїв молодець зі скали в долину до моста. Вояки глядїли за ним з таким зачудованем, з яким люди звичайно дивлять ся на того чоловіка, що ненадійно виявляє ся яко великий герой. Капітан стояв як скаменілий на своїм місци, а его очи слїдили за наймолодшим сином, що мав досить відваги, щоби свій сором змити такою смертию.

Перший поручник вів зворушений очима за молодим героєм, між тим як з уст другого все ще не сходив глумливий усьміх. Мовчки ухопив він карабін стоячого побіч вояка і держав его на поготовлю. Капітан не замітив сего.

Педроні був вже у мети і стояв на першім трясли, вояки заперли в собі дух. Перші з Італїянців були вже в віддали стрілу; карабіни стали відзивати ся, а кулї свистали вже попри голову шаленого молодця.

В тій хвили заволодів ним божевільний страх, страх перед смертию і невисказана жадоба житя. Він відкинув шнур, витягнув з кишенї хусточку і махаючи нею, побіг на другий конець моста.

Цїла компанія заричала з лютости. Капітан похитнув ся нараз, немов би его хто штовхнув.

— Я щось такого прочував — сказав другий поручник з насьмішкою.

Роздав ся вистріл. Педроні біг дальше. Поручник зле мірив.

— Стріляй! — крикнув капітан з розпукою.

Компанія вистрілила — але непевно і зле. Кождому трясли ся руки — тут в присутности вітця.

В хвили, коли молодий Педроні вибігав вже майже з поза обсягу вистрілу, вирвав капітан одному воякови карабін з руки. Він підніс его до плеча і змірив певною рукою — роздав ся вистріл — і Педроні розкинувши руки, упав з переразливим криком на землю.

Капітан заточив ся. Карабін випав ему з руки і рамена обох поручників зловили „щасливого" стрільця.

Телеграми.

Віденъ 8 червня. Правительство заказало збори робітників в справі реформи виборчої мотивуючи заказ послїдними розрухами.

Льондон 8 червня. Порта запротестувала против мішаня ся держав у внутрішні справи Туреччини. (Відносить ся то до справи вірменьскої).

Берлин 8 червня. Міністер просьвіти Босе має подати ся до димісиї.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

І Н С Е Р А Т И.

Заосмотренє склом будівель і порталів
поручає **Яков Мерер.** 48

Фабричний склад тафльового скла ческого і бельґійского
також зеркал і рам,
у Львові, улиця Кароля Людвика ч. 25.
Ціни умірені. Замовленя з провінциї полагоджую безпроволочно.

Льоси будови церкви на ювілей цісарский по 1 зр.
Головна виграна | **Послїдний місяць.**
вартости 30.000 зр.
Льоси поручають: 49
Август Шелленберґ і Син, Кіц і Штофф.

Головна фабрична
Рукодільня бронзівнича
і склад
виробів церковних
В. УСЦЕНЬСКОГО і В. СКНУРЖИЛЯ
у Львові ул. Галицка ч. 15.
Відливають всякі вироби церковні з серебра, бронзу, хіньского серебра, міди і инших металів. Тоже приймають всякі старі предмети до позолоченя і посеребреня заручаючи за довголітну тревалість і возможно дешево. 51 (Львів Імпресса)

С. Спітцер у Відни
поручає
Товари камінні і шамотові.
Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджена для стаєн і обор.
На жаданє висилаємо катальоґи.
Заступники для Галичини і Буковини
Гамель і Файґель
у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Їнсерати
(„оповіщеня приватні") як для „Народної Часописи" так також для „Ґазету Львівскої" принимає лиш „Бюро Дневників" **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Інсталяциї
телєфонів, дзвінків електричних
домашних і готелевих
приймає
Едвард Ґотлїб
ул. Сикстуска ч. 23 Львів.
(Львів Імпресса.) 52

Зі знаком руки
Коси Стирийскі

правдиві сталеві, в найліпшім ґатунку, штука по 45 кр. Для товариств рільничих при закупні більшої скількости значний рабат.
Поручає:
Болеслав Цибульский
Торговля зеліза 43
у Львові пл. Марияцкий ч. 5.
(Львів Імпресса).

Новість! **Новість!**
Турецкий
Бальзам до заросту бороди
дає з **незвичайно скорим** успіхом
великі вуси
отсю славу кождого молодця. Посилка і за посліплатою. — **Пушка зр. 1·80.**
Набути можна в аптиці під короною **І. Піпеса**
Львів пл. Бернардиньска. 12

Бюро оголошень і дневників
приймає
оголошеня
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.

С. Кельсен у Відни
поручає
Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні уряджена купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.
Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ
Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.
На жаданє висилає ся катальоґи.

Поручає ся 6
торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.